

Opinia

do ustawy o ratyfikacji Traktatu singapurskiego o prawie znaków towarowych i regulaminu do Traktatu singapurskiego o prawie znaków towarowych, przyjętych w Singapurze dnia 27 marca 2006 r. (druk nr 149)

I. Cel i przedmiot ustawy

Celem ustawy jest wyrażenie przez Parlament, w drodze ustawy, zgody na ratyfikację Traktatu singapurskiego o prawie znaków towarowych i regulaminu do Traktatu singapurskiego o prawie znaków towarowych, przyjętych w Singapurze dnia 27 marca 2006 r.

Doświadczenia związane z obowiązywaniem Traktatu z 27 października 1994 r. o prawie znaków towarowych - TLT (podpisanego przez Polskę, ale nie ratyfikowanego) oraz konieczność uaktualnienia jego rozwiązań skutkowałą przyjęciem na konferencji dyplomatycznej w Singapurze nowego traktatu o prawie znaków towarowych (Polska nie uczestniczyła w tej konferencji dyplomatycznej). Traktat singapurski jest odrębnym od TLT aktem prawnym (państwa mają prawo przystąpić do każdego z tych traktatów oddzielnie).

Celem Traktatu singapurskiego jest stworzenia nowoczesnych ram prawnych harmonizujących procedurę administracyjną w zakresie rejestracji znaków towarowych.

Mając na względzie zakres zastosowania Traktatu singapurskiego (rozwiązania zawarte w tej umowie międzynarodowej uwzględniają w szczególności rozwój w sferze technologii komunikacyjnej) oraz fakt, że Traktat ten zachowuje zalety TLT, podjęto decyzję, że z punktu widzenia Polski wystarczającym będzie związanie się jedynie tą umową międzynarodową.

Zgodnie z art. 26 Traktatu singapurskiego stroną tej umowy może być każde państwo będące członkiem WIPO (Traktat przewiduje w tym zakresie dodatkowe warunki). Ponadto

jej Stroną może być także organizacja międzyrządowa utrzymująca urząd, w którym mogą być rejestrowane znaki ze skutkiem na terytorium, na którym stosowany jest tworzący tę organizację międzyrządową Traktat, we wszystkich jej państwach członkowskich lub w tych jej państwach członkowskich, które są wyznaczone dla tego celu w danym zgłoszeniu, pod warunkiem, że wszystkie państwa członkowskie tej organizacji międzyrządowej są członkami WIPO. Każdy podmiot, który nie podpisał Traktatu singapurskiego, może zostać jego stroną składając dokument przystąpienia (art. 26 ust. 2rt).

W uzasadnieniu do projektu ustawy ratyfikacyjnej wskazano argumenty przemawiające za przystąpieniem Polski do Traktatu singapurskiego, wskazano m.in. że dzięki temu Polska, jako strona tej umowy, będzie mogła uczestniczyć w pracach organów WIPO zajmujących się systemem znaków towarowych, a tym samym bezpośrednio wpływać na podejmowane przez nie decyzje. Ponadto jest to istotne również mając na względzie konieczność zapewnienia warunków sprzyjających rozwojowi handlu i inwestycji oraz pewności prawnej w zakresie ochrony dóbr niematerialnych.

Polska nie zamierza składać żadnych zastrzeżeń, o których mowa w art. 29 Traktatu.

Zgodnie z art. 2 Traktatu singapurskiego, jest on stosowany do znaków składających się z oznaczeń, które mają zdolność rejestrową na mocy prawa danego państwa będącego stroną Traktatu (z zakresu przedmiotowego wyłączone znaki wspólne, znaki kontrolne i znaki gwarancyjne).

W Traktacie znalazły się regulacje dotyczące w szczególności: zgłoszenia znaku towarowego (w tym m.in.: danych lub elementów zawartych w zgłoszeniu lub do niego dołączonych, jednego zgłoszenia dla towarów lub usług w kilku klasach klasyfikacji nicejskiej), przedstawicielstwa (w tym m.in.: przedstawicielstwa obowiązkowego, pełnomocnictwa), daty zgłoszenia, jednej rejestracji dla towarów lub usług w kilku klasach, podziału zgłoszenia i rejestracji, korespondencji (w tym m.in.: środków przekazu i formy korespondencji, języka korespondencji, podpisywania dokumentów, dokumentów w formie elektronicznej lub za pośrednictwem elektronicznych środków przekazu), zmian w odniesieniu do prawa własności rejestracji, czasu trwania i przedłużenia prawa z rejestracji, środków ulgowych w przypadku niedotrzymywania terminów, czy też wniosku o wpisanie licencji do rejestru. Ponadto w Traktacie znalazły się postanowienia o: Zgromadzeniu Stron Traktatu (w tym m.in. o: składzie, zadaniach, trybie podejmowania decyzji) oraz Biurze Międzynarodowym (w tym m.in. o: zadaniach administracyjnych, roli Biura w Zgromadzeniu, konferencjach).

W Regulaminie załączonym do Traktatu singapurskiego sformułowano zasady dotyczące: spraw, które na mocy samego Traktatu mają być "określone w Regulaminie", szczegółowych uregulowań pomocnych przy wdrożeniu postanowień Traktatu, wymogów administracyjnych i spraw proceduralnych. Ponadto Regulamin zawiera także wzorcowe formularze międzynarodowe.

Mając na względzie art. 89 ust. 1 pkt 5 Konstytucji (stanowi on o trybie ratyfikacji umowy międzynarodowej dotyczącej spraw uregulowanych w ustawie), ratyfikacja Traktatu singapurskiego następuje za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie.

Opiniowana ustawa wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Sejm uchwalił ustawę, w brzmieniu zawartym w projekcie ustawy (druk sejmowy nr 438), na 16. posiedzeniu w dniu 30 maja 2008 r.

III. Uwagi szczegółowe

Ustawa ratyfikacyjna nie budzi zastrzeżeń legislacyjnych.

Jakub Zabielski
Starszy legislator